

Поезія, котра лікує від байдужості

Перечитую нову збірку поезій "Камертон серця" відомої на Рівненщині ліричної поетеси Лариси Сай (редактор - Петро Велесик).

*Поезіє, ти - порятунку мій!
Життя кринице, світла і пречиста!*

Поетеса закохана у слово, в якому знаходить прихисток, котре стало для неї оберегом на всі літа. Завдяки цьому вона веде притишену розмову з природою, в якій купається у різні пори року, тішиться нею: "принесла з поля у свій дім волошки", захоплюється красою "...вийшло, в хаті поселила зорі". Іноді сум супроводжує слово. А як же інакше? В житті не тільки радість... Тож буває "тане день, наче свічка, в долонях, а душа - у зимовім полоні". Але цей тимчасовий настрій змінюється плином надії, за якою надходить радість.

Її жіноче серце вміє любити й уміє прощати. Вона оберігає те велике щастя, яке живить душу, наповнену жіночою вірністю.

*Я вдячна тобі, коханий,
Що серця загоїв рани.
І вдячна тобі, любове,
За щастя не випадкове.*

Слово поетеси встигає за швидкоплинністю життя, що часто залишає зарубки на серці невгамовною метушнею, а то й буденністю. Шкодує, що відлітають роки птахами до вирію і не повертаються назад, як би цього не хотілося.

*Догоряє калина і частує горіхами сад,
Забіліло край хати тонкорунне бабине літо...*

Лариса САЙ

Авторка книги сповнена почуттями доброти й тепла до найріднішого куточка землі, де народилася, робила перші кроки, який так любить і береже в своєму серці. А він живить її своїми незабутніми споминами. Як дівчам, по-хлопчачому непосидючим, гасала запиленими сільськими вулицями й тішилася тією радістю дитинства, як там, у невеличкій хатині, що потопала у веснянім цвіті яблунь і груш, вперше почула мамину пісню. Пісня та супроводжує її все життя донині.

Поетка не зраджує своєму селу, воно оспіване у її віршах щиро і ніжно.

*Я люблю тебе, рідне село,
Де уперше сп'ялася на ноги.
Де у світ сто доріг пролягло,
А додому - одна лиш дорога.*

У її віршах зберігається мамине тепло, мамина любов, яка тішить її душу в хвилини радості, а в тривогах сьогодення оберігає. Адже ми - діти своїх батьків доти, допоки вони живуть на цьому світі. Вони оберігають завжди своєю порадою і молитвою. І про це Лариса Сай говорить у віршах. Щемно звучать її слова про втрату мами. Коли відчула, що поруч немає надійної людини, яка кожної хвилини могла би небо прихилити заради її.

*І щось погасло у душі моїй Веселе
безтурботне і щасливе,
Як той весняний ніжний соловій,
Якого пісню обірвала злива...*

Приверне увагу читача розділ "Піщинки ріні", в якому зібрані справжні перлинки, спресовані у слова.

*Ріка життя несе піщинки ріні.
У кожній з них прожиті наші дні.*

Її поетичне слово наповнене жіночою життєрадісністю. Воно - відверте, осяяне вранішнім сонцем, наповнене пташиним співом, запахом польових квітів, який жадібно, на повні груди вдихає поетеса в своєму краї.

*Несу своє слово, як іскру живого вогню.
І сутінки, й темряву німбом його осяваю.
Іду до вас, люди, і серце своє відкриваю.
І, мов камертон, для вас чистою бороню.*

Впевнений, що ця поетична збірка Лариси Сай знайде свого читача, і кожний, хто доторкнеться серцем до її слова, заструмить своїм камертоном у цій неповторній тональності захоплення і душевної краси. Бо це саме та поезія, котра лікує від байдужості.

Богдан Столярчук